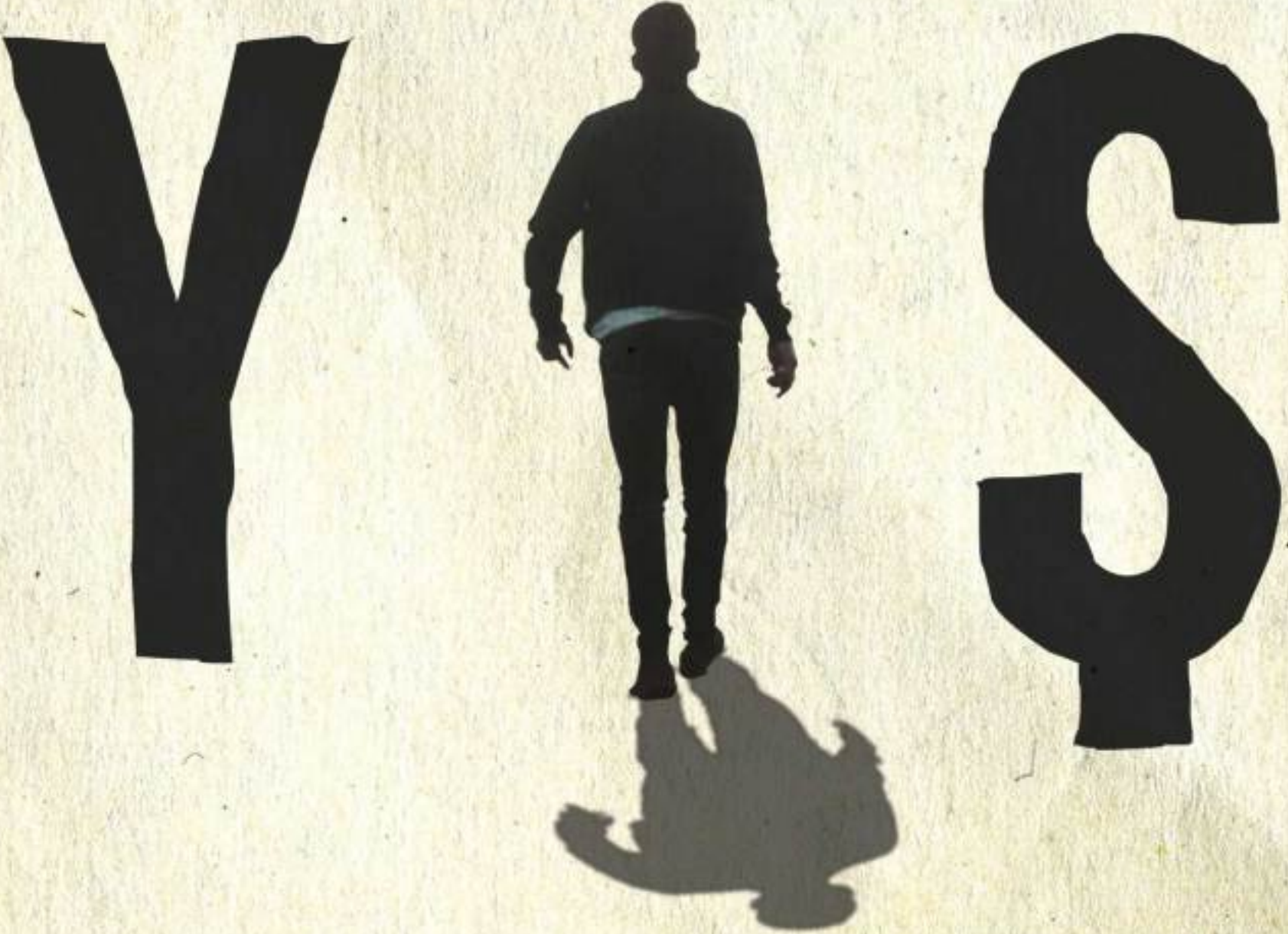

roman

Mehmet'in Hikâyesi

ARRA

BEN SENİ ARARKEN ÖLDÜM

MEHMET YILDIZ

TİMAŞ
T

ARA YILDIZ

Mehmet Yıldız

Bu işte varmak yok, yolun sonu yol çıkar.
Dost kalır yanındaki, olursa senden çıkar.
Kalırsan karanlıkta, sırtında yaralarla
Ümitsizliğe kapılma, heybenden yıldız çıkar.

--/--/----

ARAYIŞ

Mehmet Yıldız

Türk Roman-Öykü

TİMAŞ YAYINLARI | 5019
Edebiyat Kitaplığı-Roman | 247

EDİTÖR

Kadir Güven

KAPAK TASARIMI

Yasin Çetin

İÇ TASARIM

Nur Kayaalp

1. BASKI

Ocak 2021, İstanbul

ISBN

ISBN: 978-605-08-3461-1

9 786050 834611

TİMAŞ YAYINLARI

Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24

timas.com.tr

timas@timas.com.tr

timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika No: 45587

BASKI VE CİLT

Melisa Marbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No:8
Davutpaşa / İstanbul
Telefon: (0212) 501 97 57
Matbaa Sertifika No: 44099

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

ARAYIŞ

Mehmet Yıldız

MEHMET YILDIZ

Mersinli Alevi bir ailenin Mehmet Yıldız isminde, tantuniyi çok seven bir ferdi olarak büyüdüm. Tabii bu büyüme evrem dizilerdeki kadar rahat olmadı!

Hayatın keyifli geçtiğini zannettiğiniz günlerde, bir bakmışsınız Firavun'un türevi bir adam oluvermişsinizdir bu süreçte... İşte böyle yaşarken bile kalbim daraldığında, çevremde kimsenin elinin kalbime yetmemesi, kalbimin yapıldığı fabrika ve kalbimi yapan Sanatkâr arayışına itti beni. İyi ki de itmiş, Elhamdülillah ite kaka bulduk bu yolu.

Sonra kader diğer sürprizlerini tecelli ettirmek için benim biletimi İzmir'e kesmiş meğer...

Ege Üniversitesi'nde matematik bölümünü bitirdikten sonra ise ikinci meslek olarak matematik öğretmenliği yapıyorum.

İlk mesleğim mi?

Rabbimi tanımak...

Mersin'de birkaç üniversiteli gencin birleşerek, bir bebeğin annesinin meme musluklarından beslendiği gibi, Risale-i Nur'un iman hakikatlerine doyurduğu musluklardan beslenerek iman gelişimimiz başladı. Sonra dertlenmeye başladık...Bildiklerimizi bilemeyenlere dertlenmeye...

Allah, kader planında bu acı ile kıvranan birkaç arkadaşla denk getirince ise, 300 metrekarlık yerde sosyal medyayı kullanarak milyonlarca insana ulaşmaya vesile olduk.

Demek bizim gibi arıza adamlar bile bu eserlerle bu hale gelebiliyormuş!

Tahmin ettiğimizden çok daha büyük bir kitleye ulaşmak nasip oldu. Yaptığımız sohbetleri YouTube, Facebook, Twitter gibi sosyal medya araçlarını kullanarak birçok kardeşimize ulaştırmaya çalıştığımızdan, birkaç yıl içinde bir de baktık milyonlara ulaşmak nasip olmuş.

Hatta birçok kardeşin "Biz gelemiyoruz, izleyemiyoruz, bir çözüm yolu bulun," demesinden sonra yaptığımız sohbetleri canlı yayında da vermeye başladık.

Takipçilerimizin ise neredeyse yüzde doksanını gençler oluşturuyor. Bize ulaştıkları mesajlarda, bizleri tıpkı kendileri gibi gördüklerinden ve kendilerinin de bu işleri yapabileceğine güven duymaya başladıklarından bahsediyorlar.

Sosyal medyada üç yıl gibi bir süre zarfında milyonlara ulaştınca anladım ki, Allah bizim gibi küçükleri böyle büyük işlere vesile ederek kendi büyüklüğünü gösteriyormuş...

Bugüne kadar muhaliflere az da olsa rastladık haliyle. Tahmin ediyorum ya bir kuşurumuzu görmüş, omuzumuzdaki akrebi söylemeye çalışmışlardır ya da ilk bakışta

ne yapıyor bu gençler diye bizi anlamaya çalışıyorlardır. Allah hepsinden razı olsun omuzumuzdaki akrebi söyleyene rahmet...

Bediüzzaman hazretlerinden aldığımız 'müspet hareket' düsturundan ötürü kapımızın önünde pankart açıp, "Sizi istemiyoruz," deseler bile, bize, "Yorulduysanız buyurun bir çay için, yine devam edersiniz yolunuza," demek düşer.

Sosyal medya:

[youtube.com/hayalhanem](https://www.youtube.com/hayalhanem)

twitter.com/mehmedimyldz

[instagram.com/mehmedimyldz](https://www.instagram.com/mehmedimyldz)

[facebook.com/mehmedimyldz](https://www.facebook.com/mehmedimyldz)

1.Bölüm

Giden gelir, gelen gidemez...

Geriye dönmek istemiyordu... Annesiyle beraber tüm imkansızlıklara rağmen önceden biriktirdikleri parayı halının altından aldı ve arkasına bile bakmadan süratle oradan ayrıldı. Kaçarken nerede kalacağını yahut ne yapacağını düşünmedi. Tek düşündüğü şey bir an evvel oradan kurtulmaktı. Kendisini takip eden kan izlerine bakıyordu. Kolunu o hengamede arkası sürgülü demirden çiçek oymalı bahçe kapısına çarpmıştı. Bu kapı, mahalledeki her müstakil evin olmazsa olmaz nişanelerindendi. Dakikalarca süren soluksuz kaçış, uzun boyu ve iri gövdesiyle gecenin karanlığında insanı ürperten bir adama yol ayrımında çarpması ile bölündü.

Kolay kolay yıkılması mümkün durmayan adama beklenmedik bir anda çarpması sonucu ayakta durmakta güçlük çekti ve sendeledi. Sarsılmıştı. Çarpmanın adamda hiçbir etki yapmamıştı. Küçük dağları ben yarattım edasıyla yürüyen bir ağır abiye karşı bu hareket, onların aleminde bir hakaretti. Öfkesinden ağzından köpükler saçan bu ağır abi tam kendisine çarpan bu kişiyi dövmek için niyet alıyordu ki döndüğünde karşısında düşündüğü gibi bir

adamla değil, ne olduğunun farkında bile olmayan küçük bir çocukla karşılaştı.

Gecenin bu saatinde sokaklarda kendinden geçmişçesine koş-turan bu çocuğun hissiz bakışları, hal diliyle aslında çarpmayı kasti yapmadığını anlatıyordu.

Sigarayı çok içtiği dışının küflü görüntüsünden anlaşılan adamın, arkaya taranmış saçları, kirli sakalı, uzun siyah paltosu, böğ-rüne kadar açık gömleği ve elinde salladığı ateş kehribar tesbihi ise nasıl bir alemde yaşadığının delili gibiydi.

Bu alemlere aşına olmayan küçük bedeni, gelecekte kendini nelerin beklediğinden habersizce oradan da kaçarak uzaklaşmaya devam etti.

Uzunca süren bu kaçışın ardından dizleri takatsiz kaldı. Bir köprü altında rögar kapağının üzerine serili, üst üste yediği yağ-murlardan ötürü sarıdan kahverengiye çalan büzüşmüş kartona oturdu ve donuk bir ifade ile etrafa bakmaya başladı. Yanakları soğuktan yanmaya başlamış, al al olmuştu.

Çetin geçirdi bu beldenin kışları. Bir işçinin elleri gibi olan ellerinin çizik çizik açılan yarıklarından içeri giren soğuk adeta tüm vücudunu sarmıştı. Artık bir adım atacak kadar bile dermanı kalmadı. Olduğu yerde sızdı kaldı.

Kimi zaman bir dükkân önü kilitli kepengin ağzında, kimi zamansa bir apartmanın merdiven boşluğunda yatarak bembeyaz karın insana kefen giydirecek kadar soğuk ayazına dayanmaya çalışan bu çocuğun cebinde bir iki gün otelde kalmaya yetecek kadar parası vardı. Sonunu bilmediği bu sokak hayatında önüne neler çıkacağını tahmin edemediğinden adımlarını sağlam atması, parasını idareli kullanması gerekiyordu.

Sokaklarda geçen birkaç günün ardından bir gece vakti yine köprü altında uykuyla uyanıklık hali arasında yerde uzanıyordu.

O esnada baygın bakışlarla atkı ile bere arasından bakan, biri kısa diğeri ondan biraz daha uzun iki gölge belirdi.

“Bu saatte burada olduğuna göre gidecek yeri olmamalı. Bu da bugünün hasılatı olsun. Sarı Sansar ağımıza yeni birini daha düşürdüğümüzü görünce çok sevinecek. Hem belki ona götüreceğimiz bu hediyeye karşılık bize bir de ödül verir ha ne dersin?”

Fısıltı halinde birbirleriyle konuşan bu iki kişinin söylediklerini tam işitememiş olsa da hal ve tavırlarından pek hoşlanmamıştı. İçlerinden kısa boylu olan genç belirgin bir Anadolu şivesi ile “Sen de kimsin gardaşım? Bu saatte burada ne işin var?” diye sordu.

Niyetlerinin ne olduğunu bilmediği bu insanlara kendini tanıtmaya hiç de niyeti yoktu.

“Ne yapacaksın benim kim olduğumu?” diye sert bir tavırla çıkıştı ve “Esas sen kimsin?” diye sordu.

Bu sefer cevap uzun, kaba görüntüsüne nazaran fazlasıyla kibar bir ses tonu olan diğer gençten geldi.

“Korkma kötü bir niyetimiz yok. Seni burada böyle serilmiş bir vaziyette görünce yardım edebileceğimiz bir şey var mı diye sormaya geldik sadece.”

Onların bu iyi niyetine karşı kötü düşüncelere kapıldığı için biraz vicdan azabı çekse de yine de tedbiri elden bırakmamak adına ciddi duruşunu bozmadı.

“Sağ olun yardıma ihtiyacım yok.”

Şüphesiz ki en büyük hatamız; “Herkesin iyi bir kalbi olduğuna inanmamızdır.”

“İhtiyacın yok ama görünüşe bakılırsa kalacak yerin de yok gardaşım,” diye tekrar araya girdi kısa boylu olan.

Şivesi gibi net tavırları ve cümleleri, zihninde onun bir Anadolu evladı olduğuna dair düşüncesini gittikçe destekliyordu.

Yaklaşık bir saat ettikleri muhabbetin sonunda, gayet samimi bir şekilde, “İstersen bizimle gelebilirsin,” diyen bu iki arkadaş, tekliflerinden kısa bir süre sonra yollarına kaldıkları yerden devam ettiler.

Orada kalmasının onlarla gitmesinden üstün bir yanı yoktu. Hem annesiyle biriktirdiği para da gittikçe azalıyordu.

“Sokaklarda tek başıma daha ne kadar kalabilirim? Hem bedenim bu soğukta yerde yatmaya daha ne kadar dayanabilir? Ya niyetleri kötüyse? Daha yeni tanıştıkları birini kaldıkları yere davet etmeleri çok da normal bir hareket değil,” gibi birçok düşünce beyninde cirit atıyor, gidip gitmeme konusunda bir türlü karar veremiyordu.

Bu kararsızlık esnasında onlarla arasında baya bir mesafe oluşmuştu. Neredeyse gözden kaybolacak kadar ilerlemişlerdi. Sonunun iyi mi kötü mü olacağını kestirememesine rağmen “Tek başıma kalmaktan iyidir,” dedi ve düştü peşlerine.

Adımlar ilerledikçe gittikleri sokaklar tenhalaşıyordu. İki arkadaşın ise bu durumdan etkilenmiş gibi bir halleri yoktu. Gide gele alışmışlardı ama Mehmet ilk defa böyle ıssız, sessiz ve dar sokaklardan geçiyor ve bu durum içinde bazı korkulara sebep oluyordu.

“Acaba onları takip etmekle hata mı yaptım? Burada beni öldürseler kimsenin ruhu duymaz? Aman öldürseler ne olacak ki zaten olanlar oldu. Başıma bundan daha kötü ne gelebilir ki?”

Bu düşünceler Mehmet’in beynini meşgul ederken, gözleri ise sokak lambalarının aydınlattığı kadarıyla okuyabildiği duvar yazılarına takılmıştı. Kimisi yazılırken spreyci bittiği için yarım kalmış, kimisi ise rengarenk grafitilerle yazılıp bir sokak boyu tüm duvarı

kaplamıştı. Duvar yazılarından öyle bir tanesi vardı ki Mehmet'in tüm dikkatini celbetti.

“Giden gelir, gelen gidemez...”

Cümlenin ne demek istediğini anlamaya çalıştığı o esnada bir ses ilişti kulağına.

“Malikanemize hoş geldin. Hadi içeri gel.”

Bir meçhulün içinde

İki yana açılan eskimiş tahta kapıdan içeri girdiğinde gördüğü manzara Mehmet'te ilk olarak yalnız değilmişim hissi uyandırdı. “Demek ki kader sadece bana vurmamış,” diye geçirdi içinden.

Dış cephe boyası yediği yağmurlardan akmış, yarısı karanlık yarısı ise sokak lambasından vuran ışığın aydınlatığı bahçe içinde iki katlı bir evdi burası. Üst kattaki balkonda oturan, sarı saçları arkadan bağlı adam, Mehmet'in dikkatini çeken ilk kişi olmuştu. Adamın etrafındakilerle yoğun bir muhabbetle olduğu her halinden belliydi. Mehmet ve diğer iki gencin geldiğini fark etmedi bile.

Havanın soğuğu iliklerine kadar işleyen Mehmet bahçede teneke içinde yakılan ateşin yakınına oturdu ve bir yandan ısınıp diğer yandan ateşin etrafındaki diğer çocukların muhabbetini dinlemeye başladı.

Biri diğerine, “Malı ne yaptın?” diye soruyor diğeri ise, “Hepsini elden çıkardım,” diye hedefine ulaşmış bir övünme ile cevap veriyordu.

Aralarından birisi, Mehmet'i barınağa getiren gençlerden kısa olana “Bacak Hakan, bugünün hasılatı ne kadar?” diye sordu.

İsminin önündeki lakabını boyunun kısalığından almış olmalıydı.

Bacak Hakan kendisine yöneltilen bu soruya emin bir tavırla “Hasılatımızın çok iyi olduğu söylenemez ama Sarı Sansar’ın getirdiğimiz hediyeyi görünce keyfinden bunu çok takacağını düşünmüyorum,” dedi.

Mehmet kendisinin Sarı Sansar’a sunulacak hediye olmasından habersizce oturmuş, konuşulanlara anlam vermeye çalışıyordu. O sırada Sarı Sansar üst katın merdiveninden salına salına iniyordu. Ağlarına düşen yeni avı nerede kullanacağını planını yaparak adımlarını yavaş yavaş Mehmet’e atıyordu.

“Bu kardeşimiz de kim, aramıza yeni mi katıldı?”

Sarı Sansar diye bahsettikleri kişi Mehmet’in içeri girdiğinde dikkatini çeken ilk kişiydi. Sarı Sansar’ın sorusuna Hakan, çıkışı için karşısındakine yaranmaya çalışan bir dalkavuktan farksızca, “Evet abi,” diyerek karşılık verdi.

Hakan’ın bu cevabı onu oldukça memnun etmiş benziyordu. Her yeni kişi Sansar için yeni bir para kapısıydı, yüzündeki sırıtma ifadesi ondandı. Sarı Sansar, Mehmet’e elini uzattı ve tokalaştılar.

“Hoş geldin kardeşim buyur otur, çekinme. Aç mısın bir şeyler yedin mi?”

Saatlerdir ağzına tek lokma vurmayan Mehmet’in açlıktan karnı zil çalsa da ilk defa gittiği bir yerde böyle teklifleri kabul etmediğinden “Aç değilim,” diye cevap verdi.

Sansar ise sanki bu cevabı hiç duymamış gibi ateş başında oturan diğer çocuklardan birkaçına dönerek, “Hemen yemek hazırlayıp getirin kardeşinize,” diye emretti.

Sansar’ın tam bir abi içtenliği ile gösterdiği bu iyi tavırlar, Mehmet’in zihnindeki kötü düşünceleri tek tek silip yerini iyi ki

gelmişime bıraksa da içten içe hâlâ kesin bir hüküm vermemesi gerektiğini biliyordu. Düşüncelerin beynini, kaçırların bedenini fazlaca yorduğu bugünlerde Mehmet önüne gelen yemeği yedikten sonra hemen kendisi için hazırlanan yatağa geçti ve derinlemesine bir uyku çekti.

Sabah kalktığında kahvaltı masası çoktan hazırlanmıştı. Kahvaltısını yapan çocuklar, karınları doyduktan hemen sonra bir bir yola koyuluyorlardı. Sansar Mehmet'i görünce, "Oo paşam günaydın. İyice dinlenebildin mi bari? Gel otur da kahvaltını yap," dedi.

Mutfaktan aldığı çayla yemek masasına oturan Mehmet bir yandan Sansar ile muhabbet edip bir yandan da masada duran kahvaltılıklardan azar azar yedikten sonra hava almak için bahçeye çıktı.

Başta gelmekte tereddüt etse de içerdeki aile ortamı Mehmet'in buraya bağlılığını zaman geçtikçe arttırıyordu. Gündüzler geceleri, geceler gündüzleri kovalıyor ve vakit hızla akıp gidiyordu. Mehmet geçirdiği bu birkaç günde içerinin işleyişini öğrense de bazı şeylere bir türlü anlam verememişti.

"Bu çocuklar kimdi? Neden bir arada kalıyorlardı? Getirdikleri paraları nasıl kazanıyorlardı?" Bir meçhulün içinde kafasındaki sorulara cevap bulamayan Mehmet bir yandan kendini bu yere ait hissetse de içi huzursuzdu. Onu rahatsız eden bir şeyler vardı. Bedeni bu mekânı hızla kabul ediyordu ama ruhu sürekli buraya ait olmadığını haykırıyordu.

Akşam olmuş herkes işten gelmiş ve hasılatlar Sansar da toplanmıştı. Mehmet ise yorgun gelen arkadaşlarına çay demlemişti. Yavaş yavaş onların içlerine karışmaya çalışıyordu. İlyas ve Bacak Hakan, Mehmet'in barınaktaki en yakın arkadaşlarıydı. Ne de olsa

Hz.Ömer şöyle buyuruyor:
"Kalbinizin ısınmadığı insanlardan uzak durun."

onu mekâna onlar getirmiş, sokakta kalmaktan onlar kurtarmıştı. Onun için Mehmet onlara ayrı bir hürmet gösteriyordu. “Alın kardeşler size çay getirdim.”

Bacak Hakan aldığı çayı İlyas’a uzatmış, eline iki bardak daha almış ve Mehmet’i yanına oturtmuştu. Biraz muhabbet ettikten sonra İlyas Mehmet’e döndü ve “Hep biz anlatıyoruz biraz da sen anlat kardeş. Sokaklarda ne işin var?” dedi.

Bu soru karşısında gözlerini içini ısıtan çay bardağına diken Mehmet, anahtarı kaybolmuş, içinde sırlar gizli kilitli bir kutu gibi sustu kaldı. Hakan ve İlyas’ın sordukları soru sanki onun kulağından girmiyor, beynine o sesler hiç gitmiyor gibi bir haldeydi.

Anladılar ki Mehmet hiçbir şey anlatmayacaktı.

O esnada radyoda çalan türkü adeta Mehmet’in duygularına tercüman olurcasına nakaratı sadece yanındakiler duyacak şekilde mırıldanmaya başladı.

“Yazan kalem siyah benim kaderimi,

Kimseler anlamaz perişan halımı vay...”

Türküyü söylerken ki o hali geçmişinde derin yaralar biriktirdiğinin göstergesiydi. Bu haller maddeye alıştırılmak istenen birinin kolay lokma olmasını sağlıyordu. Daha önce ağlarına çok kişi düşürmüş bu insanlar artık bu işlerin kurdu olmuştu. Kurtluklarını saklayarak kendilerini dost gibi gösterirler, masum kuzuları avlamak için fırsat kollarlardı. Ağlarına düşürdüklerini ise asla kaçırmazlardı.

“Anılar acıtıyor değil mi gardaş? Bilirim... Acıların biraz da olsun dinsin istiyorsan al sen de çek.”

Hakan oturduğu sandalyenin yanında duran pet şişeyi Mehmet’e uzattı. Mehmet biraz tereddütte kalsa da onların dost olduğuna kendini o kadar inandırmıştı ki gözleri, uzanan elin içindeki o art niyeti görememiş ve ilk madde serüvenine böylece adım atmıştı.